

Partea a 3-a: Alte aspecte ale împăcării

Cuprinsul

Împăcarea generală	1
Patru întrebări serioase.....	3
De ce mai există pedeapsă?	3
Este Dumnezeu nedemn de încredere?	3
Mai trebuie credincioșii să suporte totuși pedeapsa pentru vina lor?	4
Care sunt consecințele doctrinei „împăcării generale (universale)”?	4
Repertoriul de cântări	5
Ispășirea limitată	7
Ispășirea fără substituie	10
Ispășirea în Noul Testament	10
Ispășirea în Vechiul Testament	13
Împăcare amânată	14

Împăcarea generală

Ce este *împăcarea generală*? Conform acestei doctrine, Hristos nu a purtat ca loțiitor doar păcatele credincioșilor, ci și păcatele tuturor oamenilor; dacă cineva merge în pierzare, este doar pentru că nu acceptă oferta de iertare a păcatelor. Cine susține acest punct de vedere nu sprijină în mod normal împăcarea universală; el crede pe deplin în chinul etern.

Termenul de *împăcare generală* ca atare este puțin cunoscut în literatura teologică de limbă germană; cu toate acestea, doctrina asociată cu acesta este foarte răspândită în multe biserici și comunități. Acesta este traducerea termenului olandez *algemene verzoening*. *Verzoening* poate fi tradus atât ca „împăcare”, cât și ca „ispășire”, dar pornind de la noțiunea împăcare generală și pentru diferențiere de această doctrină *algemene verzoening* este adesea tradus ca „împăcare generală”. Din punct de vedere istoric, ideea de „împăcare generală” respectiv „împăcare nelimitată” își are originea în Olanda la începutul secolului al XVII-lea (deși rădăcinile sale datează din secolul al 4/5-lea). Calviniștii se delimitează de această doctrină prin doctrina lor despre o

Partea a 3-a: Alte aspecte ale împăcării

împăcare/ispășire limitată.¹ Acest al treilea din cele cinci puncte ale calvinismului este definit, conform Wikipedia, ca fiind „credința că Isus Hristos nu a murit pentru a salva pe toți oamenii. Lucrarea Sa de răscumpărare este doar pentru păcătoșii aleși, care sunt salvați prin El.”² După cum a devenit deja clar în prima parte a cărții, acest punct de vedere calvinist referitor la ispășire trebuie respins ca fiind nebiblic. Dar și doctrina împăcării universale nu corespunde adevărului Scripturii și, prin urmare, trebuie de asemenea respinsă.³

Poate că ar fi mai corect să vorbim mai degrabă de *ispășire* generală decât de *împăcare* generală, deoarece particularitatea acestei doctrine este o înțelegere falsă a *ispășirii*. Aceasta are consecințe foarte grave, după cum vom vedea mai târziu în capitol. În limbajul obișnuit și în predicarea chiar și în bisericile fidele Bibliei, subiectul *împăcării generale* se întâlnește foarte frecvent, uneori favorizat de culegerile de cântări.⁴ Așadar, care sunt particularitățile acestei învățături?

- Cu referire la 1 Ioan 2.2, se afirmă că Hristos a luat asupra Sa toate păcatele tuturor oamenilor și, prin urmare, nimeni nu trebuie să piară din cauza păcatelor lor. - Este adevărat că nimeni nu trebuie să piară, deoarece Dumnezeu dorește ca toți oamenii să vină la pocăință (2 Petru 3.9). De asemenea, oferta „Împăcați-vă cu Dumnezeu” (2 Corinteni 5.20) este valabilă pentru *fiecare* om - și nu doar pentru cei aleși, așa cum cred calviștii (a se vedea punctul 3 din cele cinci puncte ale calvinismului) - și, de asemenea, Hristos „a murit pentru [*hyper*] toți” (2 Corinteni 5.15). Dar Scriptura nu spune nicăieri că El a purtat pedeapsa pentru păcatele tuturor oamenilor.
- Se argumentează cu Ioan 3.18⁵: Dacă totuși cineva piere, este numai din cauza necredinței sale. Dar necredința este de asemenea păcat (Evrei 3.12⁶)! A purtat Hristos *toate* păcatele, mai puțin un păcat, și anume păcatul necredinței?

¹ Vezi și articolul »Calvinismus/Arminianismus«: <https://www.soundwords.de/calvinismus-arminianismus-a9907.html>.

² Vezi capitolul următor »Begrenzte Sühnung« referitor la subiectul »Calvinismus« pe <https://de.wikipedia.org/wiki/Calvinismus>.

³ O combatere prețioasă, detaliată a acestei învățături referitoare la împăcarea generală (universală) în limba olandeză oferă cartea *Verzoening. Dwaling en dwaalleer*, autor Ger de Koning.

⁴ Vezi în continuare capitolul referitor la »Repertoriul de cântări«

⁵ »Cel care crede în El nu este judecat; dar cel care nu crede a și fost judecat, pentru că nu a crezut în Numele singurului Fiul al lui Dumnezeu« (Ioan 3.18).

⁶ »Luați seama, fraților, ca nu cumva să fie în cineva dintre voi o inimă rea de necredință, ca să se depărteze de la Dumnezeu cel viu« (Evrei 3.12).

Partea a 3-a: Alte aspecte ale împăcării

Care ar fi consecința ideii că Hristos a ispășit păcatele tuturor oamenilor? Învățătorul biblic irlandez William Kelly (1821-1906) scrie despre aceasta:

Dacă Domnul ar fi ispășit păcatele întregii lumi, atunci întreaga lume ar merge și ea în cer! Dacă El ar fi purtat păcatele ei în același mod cum le-a purtat pe ale noastre, atunci ce ar mai avea Dumnezeu de criticat la lume?⁷

Vrem să ilustrăm ideea împăcării generale (universale) cu ajutorul câtorva întrebări.

Patru întrebări serioase

De ce mai există pedeapsă?

Dacă Hristos a purtat cu adevărat păcatele tuturor oamenilor, de ce ar mai trebui oamenii încă judecați? Însă, Biblia spune că va exista o judecată finală a necredincioșilor.⁸ În Apocalipsa 20.12,13 se spune că morții vor fi judecați „după faptele lor”. Aceasta înseamnă că necredincioșii vor trebui să suporte singuri pedeapsa pentru păcatele lor. Evident, Hristos nu le-a purtat păcatele, altfel nu ar trebui să fie judecați după faptele lor! (Compară cu Romani 2.6; 2 Corinteni 5.10; 11.15; Coloseni 3.5,6; Iuda 15.) Și cine ar mai trebui să moară în păcatele lor, dacă Hristos a purtat deja păcatele tuturor oamenilor? „V-am spus deci că *veți muri în păcatele voastre*; pentru că, dacă nu credeți că Eu sunt, *veți muri în păcatele voastre*” (Ioan 8.24). Consecința acestei învățături este că ceea ce se presupune că a făcut Hristos - și anume că a îndurat pedeapsa pentru păcatele necredincioșilor și le-a plătit datoria - nu a fost suficient; ei trebuie să sufere pedeapsa pentru păcatele lor încă o dată.

Este Dumnezeu nedemn de încredere?

Dacă oamenii sunt totuși judecați, cu toate că Hristos (conform doctrinei ispășirii universale) le-a purtat păcatele, atunci Dumnezeu ar pedepsi în cele din urmă păcatele de două ori: o dată pe Hristos și, în al doilea rând, persoana necredincioasă ar trebui să plătească pentru ele în judecata însăși. Totuși, este un principiu al lui Dumnezeu, că El nu revine la păcatele care au fost deja ispășite. El nu le recuperează, ele au fost aruncate „în adâncurile mării” (Mica 7.19) și El le-a îndepărtat de la Sine „cât de departe este răsăritul de apus” (Psalmul 103.12; compară și cu Evrei 8.12⁹; 9.12¹⁰;

⁷ Kelly, *Was von Anfang an war*, pag. 76. Vezi: https://www.mesagerul-crestin.net/carti/PDF/1_Ioan_Kelly.pdf Pag. 36; Vezi și articolul său în »Ist Christus für die Sünden der ganzen Welt gestorben?«

⁸ În contrast cu necredincioșii, credincioșii nu merg la judecată: »Cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5.24).

⁹ »Nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor« (Evrei 8.12).

¹⁰ »El a obținut o răscumpărare eternă« (Evrei 9.12).

Partea a 3-a: Alte aspecte ale împăcării

10.10¹¹; Isaia 43.25¹²). Dacă Dumnezeu ar reproșa totuși necredincioșilor păcatele, pe care Hristos le-a ispășit deja, El ar fi nedrept și nedemn de încredere, iar Cuvântul Său nu ar putea fi crezut.

Mai trebuie credincioșii să suporte totuși pedeapsa pentru vina lor?

În afară de aceasta, dacă în cele din urmă Dumnezeu (contrar promisiunii din Cuvântul Său) îi face pe necredincioși să suporte pedeapsa pentru păcatele pentru care se presupune că Hristos a suportat deja pedeapsa pe cruce și îi pedepsește încă o dată - ce îl face pe credincios să fie atât de sigur că până la urmă nu va fi pedepsit pentru vina sa? Credinciosul nu ar putea avea certitudinea mântuirii nici măcar în cer, deoarece nu ar putea fi niciodată sigur că Dumnezeu nu-l va pedepsi din nou pentru păcatele sale la un moment dat.

Care sunt consecințele doctrinei „împăcării generale (universale)”?

Am văzut că doctrina împăcării generale nu este în niciun caz o interpretare alternativă inofensivă. Consecințele sale sunt

- un atac la adresa *dreptății lui Dumnezeu*, prin portretizarea lui Dumnezeu ca fiind nedrept, deoarece El pedepsește păcatele de două ori.
- un atac asupra *lucrării Domnului Isus*, prin aceea că face ca aceasta să pară insuficientă pentru cei pierduți, astfel încât aceștia ar trebui să sufere în continuare pedeapsa.
- un atac la adresa *mântuirii credincioșilor*, prin privarea lor de certitudinea siguranței eterne.

Poate că unii nu sunt conștienți de vreuna dintre aceste consecințe ale doctrinei împăcării generale, dar acestea sunt exact consecințele, dacă această doctrină este gândită până la capăt. S-ar putea considera că împăcarea generală este umană; s-ar putea crede că prin această doctrină se evită anumite dificultăți pe tema *predestinării* (a se vedea și capitolul următor: „Ispășirea limitată”), dar nu este vorba despre noi, despre sentimentele noastre sau despre problemele noastre presupus logice, ci despre Dumnezeu.

În prima epistolă către Corinteni găsim un exemplu impresionant al nevoii de a gândi doctrinele până la capăt. Unii credincioși din Corint au afirmat că „nu există o înviere a morților” (1 Corinteni 15.12). Pavel le-a arătat consecințele acestei idei, conducându-i spre abisul afirmației lor cu cuvintele: „Dacă numai în viața aceasta avem speranță în Hristos, suntem mai nenorociți decât toți oamenii” (1 Corinteni 15.12-19). Este posibil ca credincioșii din Corint să fi obiectat imediat: Dar noi nici măcar nu am afirmat că

¹¹ „„Voie” prin care am fost sfințiți, prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna» (Evrei 10.10).

¹² »Nu-Mi voi aminti de păcatele tale« (Isaia 43.25).

Partea a 3-a: Alte aspecte ale împăcării

noi sperăm în Hristos doar în această viață. - Ei bine, aceasta este adevărat, dar Pavel i-a condus totuși la abisul afirmației lor, astfel încât să poată recunoaște profunzimea modului lor greșit de gândire.

Unii, care sunt convinși de o împăcare generală, sau chiar unii adepți ai împăcării generale ar putea poate obiecta: Noi nicidecum nu-i învățăm pe alții multe din cele prezentate aici. - S-ar putea să fie așa. Dar își dau ei seama că învățătura lor duce exact la consecințele pe care le-am enumerat?

Repertoriul de cântări

Pentru a încheia acest capitol, un cuvânt despre cărțile de cântări actuale. În diferite grupuri, cercuri și biserici, oamenii cântă din cărți de cântări în care unele dintre versuri conțin idei nebiblice cu privire la împăcare. De exemplu, doctrina împăcării generale (conform căreia Hristos a purtat vina/păcatele tuturor oamenilor) și-a făcut deja loc într-o serie de cântări, influențându-ne astfel gândirea și convingerile. Nu presupun că autorii cântărilor doresc în mod deliberat să răspândească această doctrină; este posibil ca ei să nu fie întotdeauna conștienți de implicațiile mesajului versurilor lor.

Aș dori să folosesc câteva texte de cântări ca exemple, pentru a arăta cum ideea despre o împăcare generală este transportată în mintea noastră aproape neobservată și adesea neobservată de noi. Multe învățături pot prinde contur doar pentru că cântările respective sunt cântate mereu, iar repetarea permanentă a conținutului înrădăcinează o convingere în mintea noastră. Poate că puțini ar face o reflecție doctrinară asupra unui anumit subiect, dar cântă în fiecare duminică (și în alte momente) cântări a căror semnificație profundă adesea nu au analizat-o în profunzime. Probabil că am trecut cu toții prin asta.

Găsim afirmații care corespund doctrinei împăcării generale în următoarele cântări, de exemplu:

- »Für mich gingst du nach Golgatha« (cântarea 133 din *Glaubenslieder - Neue Ausgabe*, strofa a 2-a):
»Für mich trugst du die Dornenkron, / für mich warst du von Gott verlassen. / Auf dir lag alle Schuld der Welt, / auch meine Schuld, ich kann's nicht fassen.«
(Cunună de spini ai purtat / Iar Dumnezeu Și-a ascuns fața / când vina lumii ai luat, / și vina mea, și Ți-ai dat viața.)
- »Jesus ist kommen« (cântarea 237 din *Glaubenslieder – Neue Ausgabe*, strofa 3):
»Jesus ist kommen, ein Opfer für Sünden; / Sünden der ganzen Welt trägt diese Lamm.«
»Isus a venit, o jertfă pentru păcate; / Păcatele întregii lumi le poartă acest Miel.«
- »Seht her, sein Knecht« (cântarea 338 din *Loben*, strofa 3):
»Fürwahr, er trug die Missetat, die ganze Schuld der Welt.«

Partea a 3-a: Alte aspecte ale împăcării

»Cu adevărat, El a purtat nelegiuirea, *toată vina lumii.*»

Și alte cântări sugerează că autorii cântărilor se atașează sau s-au atașat la doctrina împăcării generale sau cel puțin nu sunt sau nu au fost conștienți de sensul afirmațiilor lor. Câteva exemple de cântări:

- »Nun gehören unsre Herzen« (cântarea 287 din *Glaubenslieder - Neue Ausgabe*, prima strofă):
»Nun gehören unsre Herzen ganz dem Mann von Golgatha, / der in bitterm Todesschmerzen das Geheimnis Gottes sah, / das Geheimnis des Gerichtes über aller Menschen Schuld, / das Geheimnis neuen Lichtes aus des Vaters ewger Huld.«
»Acum inimile noastre aparțin în întregime Omului de pe Golgota, / care în durerea amară a morții a văzut taina lui Dumnezeu, / taina judecății *asupra vinovăției tuturor oamenilor*, / taina luminii noi din harul etern al Tatălui».
- »Sie banden Jesu Hände« (cântarea 29 din *Loben*, strofa 3):
»Sie haben ihn ans Kreuz gebracht. Auf ihm lag *alle Sünde.*«
»L-au dus la cruce. Pe El stăteau *toate păcatele.*«.
- »Mein Verlangen, dich zu ehren« (cântarea 341 din *Loben*, strofa 3):
»Du hast *jede Schuld beglichen* und dabei auch an mich gedacht.«
»Tu ai *plătit toate datoriile*, amintindu-Ți și de mine.«

În orice caz, prin aceste cântări se răspândește și se întărește ideea de împăcare generală.

Cei care poartă responsabilitatea în biserică ar face bine să examineze cântările, care sunt cântate, din punct de vedere al conținutului lor doctrinar și al acurateței lor biblice. Aceasta nu înseamnă să despicăm firul în patru, dar face parte din responsabilitatea lor de a împiedica infiltrarea doctrinei false.

În afară de aceasta, vrem să nu uităm că trebuie să ne închinăm Tatălui „în duh și adevăr” (Ioan 4.23,24). Ceea ce vrem să aducem Tatălui în închinarea prin Duh trebuie să corespundă întotdeauna adevărului revelat în Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu, Tatăl nostru, va avea cu siguranță multă răbdare cu lipsa noastră de cunoaștere, dar ce pagubă este dacă nu (vrem să) ne gândim la afirmațiile (discutabile) din texte, ci pur și simplu trecem superficial peste acestea, conform motto-ului: Ce contează, de altfel este o cântare frumoasă și întotdeauna mi-a plăcut s-o cânt. - O astfel de atitudine interioară nu poate fi în concordanță cu închinarea „în duh și adevăr”, despre care vorbește Domnul nostru Însuși (compară cu Ioan 4).

Poate că unii nu și-au dat încă seama de brizanta acestui mod de gândire, pentru că nu s-au gândit niciodată la ceea ce înseamnă el. Dacă suntem preocupați de jertfa Domnului Isus - cât de teribil ar fi dacă am fi indiferenți și am asocia jertfa Sa cu o doctrină falsă! Sau gândim, că nu ar fi atât de rău până la urmă dacă ar exista „un pic

Partea a 3-a: Alte aspecte ale împăcării

de falsitate” implicată? Așa credeau iudeii pe vremea lui Maleahi. Și Domnul a trebuit să acuze:

Maleahi 1.6-10: Dacă sunt Domn, unde este temerea de Mine? zice DOMNUL oștirilor către voi, preoților, care disprețuiți Numele Meu și ziceți: „Cu ce am disprețuit Numele Tău?” Voi aduceți pâine întinată pe altarul Meu și ziceți: „Prin ce Te-am întinat?” Prin aceea că ziceți: „Masa DOMNULUI este de disprețuit!” Și când aduceți pe cea oarbă ca jertfă, nu este rău? Și când aduceți pe cea șchioapă și bolnavă, nu este rău? Ia du-o guvernatorului tău: îi vei fi tu plăcut? sau te va primi el?“ zice DOMNUL oștirilor. ... „Cine este între voi care măcar ușile să le închidă? și voi n-ați aprinde foc în zadar pe altarul Meu! N-am plăcere de voi“, zice DOMNUL oștirilor, „nici nu voi primi un dar de mâncare din mâna voastră.”

De altfel, Domnul Isus nu vorbește cu teologul Nicodim despre modul corect, rânduit de Dumnezeu, de închinare, ci cu un non-teolog: cu femeia păcătoasă de la fântâna lui Iacov. Așadar, aceste lucruri nu sunt (doar) ceva pentru cei cu studii teologice sau pentru oamenii interesați sau pentru frații de la 60 de ani în sus, ci îi privesc pe toți creștinii care doresc să se închine Tatălui în mod corect și sincer - pentru că a fi spiritual nu este niciodată o chestiune de inteligență sau experiență!

Ispășirea limitată

Doctrina calvinismului, conform căreia Hristos a murit doar pentru cei aleși (punctul 3: Doctrina împăcării/ispășirii limitate) arată cealaltă extremă. Scriptura spune foarte clar: Hristos a murit pentru *toți*, El a plătit prețul răscumpărării pentru *toți* oamenii. Cuvântul „toți” nu poate fi limitat la „toți cei aleși”, așa cum fac calviniștii. Sfânta Scriptură spune foarte clar:

2 Corinteni 5.14,15: Dragostea lui Hristos ne constrânge, noi judecând aceasta: că, dacă Unul a murit pentru [*hyper*] *toți*, toți deci au murit; și El a murit pentru [*hyper*] *toți*, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care pentru [*hyper*] ei a murit și a înviat.

Acest pasaj arată foarte clar că Hristos a murit realmente *pentru toți oamenii* și nu doar pentru un grup restrâns.¹³

Desigur, calviniștii limitează domeniul de aplicare al lucrării de împăcare a lui Hristos prin *limitarea* valabilității morții lui Hristos la unii oameni, și anume cei aleși. Cine susține doctrina împăcării generale cade în cealaltă extremă, prin *definirea prea largă* a domeniului de aplicare al purtării păcatelor pe cruce: deoarece Hristos a murit *pentru toți oamenii*, el concluzionează în mod greșit că Hristos a murit și *pentru păcatele tuturor oamenilor* sau că El a purtat păcatele *tuturor* oamenilor pe cruce.

¹³ Pentru aprofundare vezi seria de articole »Gottes Souveränität bei der Erlösung des Menschen« de Huebner pe www.soundwords.de.

Partea a 3-a: Alte aspecte ale împăcării

Scriptura nu se exprimă în acest fel. Este bine dacă ne limităm la ceea ce spune Scriptura. „A murit pentru toți” nu înseamnă că Hristos a murit și *pentru păcatele* tuturor oamenilor. Aceasta este o mare diferență.

Cuvântul grecesc *hyper* folosit în 2 Corinteni 5.14,15, care este tradus „pentru” în Bibliile noastre, înseamnă „cu privire la, în beneficiul, în favoarea” și nu „în loc de, suplinitor pentru”. Dacă această idee trebuie exprimată, în Noul Testament grecesc se folosește prepoziția *anti*. Dar Hristos nu numai că a murit pentru *toți* oamenii, ci a plătit și prețul de răscumpărare în favoarea *tuturor* oamenilor:

1 Timotei 2.5,6: Omul Hristos Isus, care S-a dat pe Sine Însuși preț de răscumpărare pentru [*hyper*] toți.¹⁴

Aceasta înseamnă: toți pot veni, calea este liberă, oamenii nu au nicio scuză să nu vină. Deoarece toți pot veni, mesajul lui Dumnezeu se adresează *fiecărei* persoane: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5.20). Nimeni nu poate spune: eu nu fac parte dintre cei aleși, prin urmare nu pot veni și, prin urmare, oferta de mântuire nu este pentru mine.

Totuși, faptul că Hristos a plătit *prețul de răscumpărare* pentru toți oamenii nu înseamnă că prin aceasta El a plătit și *vina* tuturor oamenilor. Termenul *hyper* se referă la *ofertă*, nu la *substituire*. Trebuie să distingem cu atenție între *ofertă* și *substituire* și nici în acest punct nu trebuie să mergem mai departe decât Scriptura. Nu există niciun pasaj biblic care să spună că Hristos a purtat *păcatele* tuturor oamenilor. Dacă Hristos ar fi purtat într-adevăr *păcatele tuturor oamenilor*, atunci *toți* oamenii ar fi împăcați în cele din urmă (ceea ce învață împăcarea generală).¹⁵

Următoarele pasaje biblice arată clar ale cui păcate le-a purtat Hristos:

Isaia 53.12: De aceea Îi voi da partea Lui între cei mari [sau: *cei mulți*] și va împărți prada cu cei puternici, pentru că Și-a dat sufletul la moarte și a fost numărat cu cei fărădelege; și a purtat păcatul *multora* și a mijlocit pentru cei fărădelege.

Este clar din context că „mulți” se referă la israeliții convertiți.

Marcu 10.45: Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare *pentru mulți*. [Vezi și Matei 20.28.]

Matei 26.28: Acesta este sângele Meu, al noului legământ, cel care se varsă *pentru mulți* spre iertarea păcatelor. [Vezi și Marcu 14.24.]

¹⁴ Vezi și capitolul »1 Timotei 2.6: >Preț de răscumpărare pentru toți<<.

¹⁵ Pentru aprofundare a se vedea și articolele următoare pe www.soundwords.de; Kelly, »Ist Christus für die Sünden der ganzen Welt gestorben?«; Darby, »Die zwei Seiten der Sühnung«; Mackintosh, »Hat Christus die Sünden der Welt getragen?«; Huebner, »Trug Christus die Sünden aller Menschen?«.

Partea a 3-a: Alte aspecte ale împăcării

Evrei 9.28: Așa și Hristosul, după ce S-a adus *o singură dată* jertfă, ca să poarte păcatele *multora*, Se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuirea celor care Îl așteaptă.

1 Petru 2.24: ... care a purtat El Însuși păcatele *noastre* în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru dreptate; prin ale cărui răni ați fost vindecați.

Este clar din context că „păcatele noastre” din 1 Petru 2.24 sunt păcatele celor care au crezut.¹⁶

Ioan 1.29: A doua zi, el L-a văzut pe Isus venind la el și a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică *păcatul* lumii!

Să observăm că nu se spune „care ridică *păcatele* [plural] lumii”! Realmente, prin lucrarea Sa de pe cruce, Hristos a pus bazele pentru ca problema *păcatului* (păcatul ca principiu rău) să fie înlăturată din cosmos.

De asemenea, este fundamental important să facem distincția între *păcat* și *păcate*, pentru a înțelege corect Epistola către Romani. În timp ce păcatul (singular), după cum s-a menționat deja, se referă la principiul malefic în general și la sursa din care provin păcatele individuale, *păcatele* (plural) descriu fapte rele concrete, individuale.¹⁷

1 Ioan 2.1,2: 1 Copii mei, acestea vi le scriu, ca să nu păcătuiți; și, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel drept; și *El* este ispășire pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru lumea întreagă.

Textul grecesc de bază nu spune: „pentru *păcatele* întregii lumi”! Deși unele traduceri sugerează această idee (traducând prin „*păcatele* lumii întregi”), textul grecesc de bază nu spune nici „cele ale” și nici „păcatele ale”. Poate că traducătorii s-au gândit cu bune intenții că trebuie să adauge ceva, pentru ca acest verset să fie mai bine înțeles; dar, cu regret, această adăugare duce la o înțelegere falsă a ispășirii.¹⁸

Pentru Ioan ar fi fost ușor să insereze aici „cele ale”, iar cu formularea „dar nu numai pentru ale noastre” se apropie foarte mult și de ideea că Hristos ar fi ispășirea pentru păcatele întregii lumi, deoarece *satisfacția pe* care Hristos a făcut-o pentru Dumnezeu cu privire la tot ceea ce are legătură cu păcatul se aplică foarte general. Ea este atât de cuprinzătoare încât Dumnezeu poate oferi acum mântuirea tuturor oamenilor și nu doar celor aleși. Prin suferința Sa din cauza păcatului, Hristos L-a justificat pe Dumnezeu și I-a redat onoarea, pe care omul I-o răpise prin punerea la îndoială a măreției, adevărului și dragostei lui Dumnezeu.

¹⁶ Cele spuse sunt valabile și pentru »nelegiuirea *noastră* a tuturor« din Isaia 53.6. Acest verset este de asemenea folosit pentru a sprijini ideea unei împăcări generale: »DOMNUL a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.«

¹⁷ Cu privire la subiectul »păcat« este ajutătoare seria de articole: Hole, »Das Problem der Sünde«.

¹⁸ Cu privire la 1 Ioan 1.2 respectiv la subiectul *Ispășire* este o colecție de articole vastă pe www.soundwords.de.

Partea a 3-a: Alte aspecte ale împăcării

Însă Ioan folosește forma stilistică a elipsei (omisiune) tocmai pentru că dorește să păstreze diferența dintre ispășirea referitoare la credincioși și la necredincioși: în timp ce primul aspect al ispășirii are un efect cu privire la toți oamenii, în sensul că mântuirea este acum oferită tuturor, cel de-al doilea aspect al ispășirii - *suplinirea* pentru noi din cauza păcatelor noastre - se aplică doar credincioșilor.

De aceea, este mai bine să renunțăm la o traducere aparent adecvată din punct de vedere filologic și să ometem aici cuvântul „ale”. Oricine înțelege diferența dintre *satisfacție* și *substituție*¹⁹ se va bucura de cât de precis este Cuvântul lui Dumnezeu.

Ioan 8.24: ... veți muri în păcatele voastre; pentru că, dacă nu credeți că Eu sunt, *veți muri în păcatele voastre*.

Dacă o persoană poate „muri în păcatele sale”, dacă nu crede că Isus este Cel care a venit din cer, atunci este evident că Hristos nu a murit pentru păcatele tuturor oamenilor. Pe de altă parte, credința oferă tuturor posibilitatea de a scăpa de această soartă.

Apocalipsa 20.13: Și marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; și Moartea și Locuința morților au dat pe morții care erau în ele; și au fost judecați *fiecare potrivit faptelor lor*.

Dacă oamenii sunt judecați potrivit faptelor lor, este evident că Hristos nu a purtat păcatele acestor oameni neconvertiți. Dar vestea bună este valabilă și astăzi:

Ioan 3.16,17: Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiul, pentru ca *oricine* crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă. Pentru că Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca *lumea* să fie mântuită prin El.

Aceasta este întreaga amploare a ofertei lui Dumnezeu: „oricine” și „lumea”. Și pentru aceasta El L-a trimis pe Fiul Său.

Ispășirea fără substituție

Unii vor să limiteze ispășirea la satisfacția lui Dumnezeu; potrivit lor, ispășirea s-ar fi făcut doar pentru a-L satisface pe Dumnezeu. Alături de această ispășire, ar exista și o substituție separată de aceasta față de om. Această substituție ar acționa față de păcătos prin faptul că Domnul Isus a purtat păcatele noastre pe cruce ca Locțiitor al nostru, al credincioșilor, și astfel le-a îndepărtat dinaintea ochilor lui Dumnezeu. Prin urmare, ispășirea în sine nu ar avea nici un efect pentru păcătos. Doar ispășirea substitutivă, care trebuie distinsă de aceasta, ar realiza ceva pentru om.

Ispășirea în Noul Testament

¹⁹ Vezi paragraful „Ispășire” din prima parte a cărții.

Partea a 3-a: Alte aspecte ale împăcării

Dacă cercetăm Noul Testament pentru a vedea unde este menționată ispășirea²⁰, atunci ne dăm seama că nu este suficient să vorbim despre ispășire doar în termeni de satisfacție față de Dumnezeu sau de satisfacerea lui Dumnezeu cu privire la păcat și păcate. Vom vedea că substituirea este un aspect parțial al ispășirii, de îndată ce este vorba de păcatele credincioșilor.

Luca 18.13,14: Și vameșul, stând la distanță, nu voia nici ochii să și-i ridice spre cer, ci se bătea în piept, spunând: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” Vă spun, mai degrabă acesta a coborât acasă îndreptățit, decât celălalt.

Traducerea literală aici ar putea fi și: „Dumnezeule, dă-mi mie, păcătosului, ispășire”. Este vorba în mod clar despre nevoia pe care o simte vameșul din cauza păcatelor sale și nu atât despre faptul că Dumnezeu a fost satisfăcut respectiv primește satisfacție cu privire la păcatul vameșului. Se spune despre vameș că a fost „îndreptățit”.

Romani 3.22-26: ... nu este deosebire; pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu, fiind îndreptății, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, pe care Dumnezeu L-a rânduit ca *ispășire*, prin credința în sângele Lui, pentru arătarea dreptății Sale, datorită trecerii peste păcatele făcute mai înainte, în îngăduința lui Dumnezeu, spre arătarea dreptății Sale în timpul de acum, astfel încât El să fie drept și să-l îndreptățească pe acela care este din credința în Isus.

Este vorba în acest pasaj biblic doar despre faptul că Dumnezeu primește satisfacție? Nu, este vorba, de asemenea, despre justificarea noastră și despre „trecerea peste” păcate. Cu toate acestea, vedem aici și aspectul de satisfacție, deoarece dreptatea lui Dumnezeu este glorificată aici.

Evrei 2.14-17: Deci, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, și El, în același fel, a luat parte la ele, ca prin moarte să-l desființeze pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul, și să-i elibereze pe toți aceia care, prin frica de moarte, erau supuși robiei toată viața lor. Pentru că, în adevăr, nu de îngeri Se îngrijește El, ci de sămânța lui Avraam Se îngrijește. De aceea, trebuia în toate să fie făcut asemenea fraților Săi, ca să fie un mare preot milos și credincios în cele privitoare la Dumnezeu, spre a face *ispășire* pentru păcatele poporului.

Și în acest pasaj biblic, cineva vine să ispășească păcatele, și anume păcatele poporului. Nici aici nu este vorba despre cel care a fost lezat sau despre credincios (adică Dumnezeu, în cazul nostru!). Dar despre cine este vorba în context? Este vorba despre cei „care, din cauza fricii de moarte, au fost în robie toată viața lor”, despre cei de care are grijă marele preot care face ispășirea. Este clar că, și aici, ispășirea se concentrează asupra celui care a păcătuit.

Evrei 9.5-7: ... și deasupra lui, heruvimii gloriei, umbrind *scaunul îndurării*, despre care nu este acum de vorbit în detaliu. Iar acestea fiind rânduite astfel, preoții intră întotdeauna în

²⁰ În greacă se folosesc în Noul Testament în contextul ispășirii următoarele cuvinte: *hilasmos*, *hilskomai*, *hilasterion*.

Partea a 3-a: Alte aspecte ale împăcării

primul cort, împlinind slujbele; dar în al doilea intră numai marele preot, o dată pe an, nu fără sânge, pe care-l aduce pentru el însuși și pentru greșelile poporului:

Primul lucru pe care l-am putea presupune aici este că ispășirea se referă la satisfacerea lui Dumnezeu, deoarece este vorba despre sângele de pe capacul ispășirii (scaunul îndurării). Dar și aici citim: „pentru el însuși” și: „pentru greșelile poporului”. Și în acest pasaj, ispășirea se face pentru cei care s-au rătăcit și nu au cale de acces în Locul Preasfânt.

1 Ioan 1.7-2.2: Dar, dacă umblăm în lumină, după cum *El* este în lumină, avem comuniune unii cu alții și sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne urâtește de orice păcat. Dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, *El* este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne urâtească de orice nedreptate. Dacă zicem că nu am păcătuit, *Îl* facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi.

Copii mei, acestea vi le scriu, ca să nu păcătuiți; și, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel drept; și *El* este *ispășire* pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru lumea întreagă.

1 Ioan 2 răspunde la întrebarea: Ce se întâmplă „dacă a păcătuit cineva” care este „în lumină”? - Nici aici nu este vorba atât de mult despre satisfacerea lui Dumnezeu, ci despre întrebarea: Cum putem noi, credincioșii, să stăm în lumina lui Dumnezeu fără teamă, chiar și atunci când am păcătuit? - Ioan adaugă: Ispășirea pe care Hristos a înfăptuit-o are un efect și mai mare decât acela că noi, credincioșii, putem fi acum fără teamă înaintea lui Dumnezeu. Această ispășire nu a fost făcută „numai pentru păcatele noastre”; ea este „și pentru lumea întreagă” (1 Ioan 2.2). După cum am văzut deja, ambele aspecte - satisfacerea și substituția - sunt reunite aici.

1 Ioan 4.9,10: În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu față de noi, că Dumnezeu *L*-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin *El*. În aceasta este dragostea, nu pentru că noi *L*-am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că *El* ne-a iubit și *L*-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre.

În 1 Ioan 4, ispășirea este legată de întrebarea: Cum este posibil pentru noi să trăim?

Toate cele șase pasaje biblice pe care le-am analizat (1) presupun astfel substituția, (2) au un efect nu numai în ceea ce privește partea vătămată, credinciosul, ci mai ales și chiar în primul rând asupra celui care a greșit și a vinovatului și (3) în fiecare caz ele implică mai mult decât satisfacția pentru Dumnezeu.

Noțiunea calvinistă de ispășire nu cunoaște latura de satisfacție sau faptul că Dumnezeu a fost pe deplin satisfăcut cu privire la întreaga lume. Cu toate acestea, așa cum am arătat mai sus, ar fi la fel de contrar Scripturii să se separe ideea de substituție de ideea de ispășire. În ispășire găsim atât ideea de satisfacție, cât și ideea de substituție.

Deci, după cum am văzut, ispășirea a realizat foarte mult pentru noi:

- Putem veni la Dumnezeu justificați și fără teamă.

Partea a 3-a: Alte aspecte ale împăcării

- Problema păcatelor noastre nu mai există.
- Nu mai trebuie să ne petrecem viața cu teama de moarte și de robie.
- Rătăcirile noastre sunt rezolvate și avem o cale de intrare în Locul Preasfânt.
- Putem - dacă păcătuim - să ne mărturisim păcatele și să locuim din nou în prezența lui Dumnezeu fără teamă.
- Putem trăi prin *El*.

Ispășirea în Vechiul Testament

Să ne întoarcem acum la Vechiul Testament. Acolo, în Leviticul 16, găsim marele capitol despre Ziua Ispășirii²¹. Și tot acolo ne este descris în detaliu aspectul satisfacției pentru Dumnezeu, și anume în primul țăp, „țapul pentru DOMNUL”:

Leviticul 16.8-19: Și Aaron să arunce sorți pentru cei doi țapi: un sorț pentru Domnul și celălalt sorț pentru Azazel. Și Aaron să înfățișeze țapul pe care a căzut sorțul pentru Domnul și să-l aducă jertfă pentru păcat. ... Și Aaron să aducă vițelul jertfei pentru păcat, care este pentru sine, și să facă ispășire pentru sine și pentru casa lui ... Și să înjunghie țapul jertfei pentru păcat, care este pentru popor, și să aducă sângele lui înăuntrul perdelei și cu sângele lui să facă așa cum a făcut cu sângele vițelului și să-l stropească pe scaunul îndurării și înaintea scaunului îndurării. Și să facă ispășire pentru sfântul locaș din cauza necurățiilor fiilor lui Israel și din cauza nelegiuirilor lor, în toate păcatele lor; și așa să facă și pentru cortul întâlnirii care locuiește între ei, în mijlocul necurăției lor. Și să nu fie nici un om în cortul întâlnirii când va intra să facă ispășire în sfântul locaș, până va ieși și va face ispășire pentru sine și pentru casa lui și pentru toată adunarea lui Israel. Și să iasă la altarul care este înaintea Domnului și să facă ispășire pentru el și să ia din sângele vițelului și din sângele țapului și să-l pună pe coarnele altarului, de jur-împrejur. Și să stropească din sânge, cu degetul său, de șapte ori pe el și astfel să-l curețe și să-l sfințească din cauza necurățiilor fiilor lui Israel.

Acest „țap pentru DOMNUL” ne arată partea de satisfacție față de Dumnezeu. Se continuă apoi:

Leviticul 16.20: Și, când va termina de făcut *ispășirea* pentru sfântul locaș și pentru cortul întâlnirii și pentru altar, să aducă țapul cel viu.

S-ar putea crede acum că subiectul *ispășirii* a fost tratat și că următoarea secțiune se ocupă doar de substituție, care ar trebui văzută complet separată de ispășire. Dar în acest caz s-ar trece cu vederea importantul verset 10:

Leviticul 16.10: Și țapul pe care a căzut sorțul pentru Azazel să fie pus viu înaintea Domnului pentru a face *ispășire* cu el, pentru a-l trimite ca Azazel, în pustiu.

Deci ceea ce se întâmplă acum cu Azazel este, de asemenea, ispășire, și în versetul 21 citim cum are loc aceasta:

²¹ În traducerea Bibliei s-a tradus din nefericire cu »Ziua împăcării«, însă această zi ar fi mult mai bine numită »marea zi a ispășirii«, deoarece subiectul mare din Leviticul 16 este *ispășirea*.

Leviticul 16.21: Și Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului celui viu și să mărturisească peste el toate nelegiuirile fiilor lui Israel și toate nedreptățile lor, în toate păcatele lor, și să le pună pe capul țapului și să-l trimită în pustiu, prin mâna unui om pregătit pentru aceasta.

Ideea din aceste versete nu este că Aaron ar putea folosi această acțiune pentru a amâna pedeapsa sau ispășirea pentru păcatele care s-ar comite în anul următor. Nu, preotul mărturisea nedreptățile comise în anul precedent. Țapul Azazel purta judecata pentru aceste păcate.

Și aici găsim ideea pe care am găsit-o deja în Noul Testament: substituirea face parte din ispășire. Al doilea țap era la fel de important pentru ispășire ca și primul țap.²²

Împăcare amânată

Această secțiune se va ocupa de un alt concept special de împăcare respectiv ispășire: un fel de împăcare universală. Potrivit acesteia, jertfa de ispășire desăvârșită a Domnului are un aspect de împăcare universală, care include nu numai „toate lucrurile”, ci și „toți oamenii” și chiar lumea îngerilor. Având în vedere sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu, întreaga lume ar trebui să fie împăcată în sensul că mânia lui Dumnezeu este potolită și judecata este amânată. Desigur, acest aspect nu include mântuirea eternă. Pe de o parte, această idee este utilizată pentru a explica „împăcarea tuturor lucrurilor” (compară cu Coloseni 1.20) și, pe de altă parte, pentru a justifica traducerea din 2 Corinteni 5.19 și 1 Ioan 2.2. În acest caz acolo se citește astfel: „pentru că Dumnezeu... a împăcat lumea cu Sine ” respectiv: „El este jertfa de ispășire pentru ... [păcatele] întregii lumi”.

Această împăcare este, de asemenea, menită să facă posibilă „trecerea peste păcatele făcute mai înainte” (Romani 3.25²³) în sensul unei amânări, al unei cruțări temporare (compară cu Romani 3.21-26); judecata lui Dumnezeu este astfel amânată. Fără acest tip de împăcare, Adam și Eva ar fi murit imediat după căderea în păcat și întreaga lume, pătată de păcat, ar fi trebuit să fie nimicimă imediat. O amânare a acestei judecăți de moarte, care le dădea oamenilor timp să se pocăiască, era posibilă doar printr-o jertfă, o „împăcare”. Dumnezeu putea să „treacă peste păcate” doar pentru că Hristos urma să vină într-o zi să facă ispășire pentru păcatele întregii lumi. O umbră a acestui aspect de „împăcare” al lucrării lui Hristos sunt jertfele din marea Zi a împăcării pentru Israel (Leviticul 16). Aici, se aduceau jertfe de sânge, pentru ca Dumnezeu să poată avea legătură cu Israel ca întreg timp de un an, în ciuda numeroaselor păcate și abateri ale poporului. Dar dacă un israelit păcătuia, tot ar fi trebuit să aducă el însuși

²² Recomand în privința aceasta articolul »Die zwei Seiten der Sühnung«, de Darby.

²³ »... pe care Dumnezeu [Isus Hristos] L-a rânduit ca ispășire, prin credința în sângele Lui, pentru arătarea dreptății Sale, datorită trecerii peste păcatele făcute mai înainte« (Romani 3.25).

Partea a 3-a: Alte aspecte ale împăcării

o jertfă pentru păcatul său, altfel ar fi fost judecat pentru păcatul său, se spune; el nu ar fi putut invoca jertfa colectivă de ispășire în Ziua împăcării!

Aceste gânduri duc la o serie de dificultăți cu alte părți ale adevărului. Întrebarea care apare și aici este: Putea Dumnezeu într-adevăr să „treacă peste păcate” doar pentru că la un moment dat, cândva, Hristos ar muri pentru păcatele *întregii* lumi, așa cum gândesc unii? Nu este Dumnezeu dragoste și nu ar putea această amânare să fie mai degrabă atribuită dragostei Sale nespuse de mari, care încă îi acordă omului un timp pentru pocăință?

Să ne ocupăm mai întâi de întrebarea: Este jertfa de ispășire a Domnului eficientă în vreun fel pentru îngeri? În Evrei 2.16 citim: „În adevăr, nu de îngeri Se îngrijește El”. Dacă ar fi vrut să aibă grijă de îngeri, El ar fi trebuit să devină înger. Aceasta arată clar că îngerii nu pot avea parte de jertfa de ispășire a Domnului. Astfel, vedem că trebuie să fim foarte atenți cu folosirea cuvântului „toate lucrurile”, atunci când vorbim despre jertfa de ispășire a lui Hristos. Sfinții îngeri nu au nevoie de ispășire, iar demonii nu pot primi ispășire.

Îngăduința lui Dumnezeu - adică faptul că El a trecut peste păcatele credincioșilor din Vechiul Testament - a fost un act al dragostei Sale și o condiție prealabilă pentru că lucrarea lui Hristos putea să aibă un efect asupra lor; nu invers, că lucrarea lui Hristos ar fi avut un efect asupra îngăduinței lui Dumnezeu. Căci dacă Dumnezeu nu ar fi fost dragoste, ar fi putut nimici totul imediat după căderea în păcat. Învățătorul biblic canadian Stanley Bruce Anstey (* 1954) scrie următoarele despre îngăduința lui Dumnezeu:

Numai datorită „îngăduinței lui Dumnezeu” Hristos a putut purta păcatele credincioșilor care au trăit în perioada dinaintea crucii. Îngăduința are de-a face cu faptul că Dumnezeu cunoaște și înregistrează păcatele, dar nu cere imediat plata pentru ele de îndată ce sunt comise. Dumnezeu a reținut sau a suspendat [temporar] judecata pe baza îngăduinței Sale - judecarea păcatelor celor care au crezut înainte ca Hristos să vină să plătească prețul pentru ele. (Acești oameni nu știau cum, când sau unde va veni Mântuitorul pentru a plăti prețul pentru păcatele lor, care a ieșit la lumină prin Evanghelie). Această „trecere peste păcate” nu putea continua la nesfârșit; acele păcate trebuiau să fie tratate cu dreptate la un moment dat - și aceasta a avut loc la cruce. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi ocupat niciodată de acele păcate, El S-ar fi dovedit nedrept, deoarece fiecare păcat și neascultare trebuie să primească „o dreaptă răsplătire” (Evrei 2.2). De aceea, El a fost îngăduitor cu păcatele tuturor celor care au crezut *înainte* ca Hristos să moară. Când ei au murit, ei au mers în cer pe credit, ca să spunem așa. Judecata păcatelor lor a fost rezervată de Dumnezeu până când Hristos a venit ca purtător de păcate, iar apoi ea a fost revărsată asupra Lui. Credința celor care au trăit înainte de vremea lui Hristos le-a fost creditată drept neprihănire, după cum arată exemplul

Partea a 3-a: Alte aspecte ale împăcării

lui Avraam din Romani 4²⁴. Chiar dacă Hristos nu plătit încă pentru păcatele lui Avraam, el a mers în cer (Luca 16.23). Astfel, prin îngăduința divină, a existat „trecerea peste păcate” timp de aproximativ 4.000 de ani de istorie umană - până la cruce, când păcatele au fost tratate cu dreptate și înlăturate pentru totdeauna.

Există un exemplu în acest sens în Vechiul Testament. În Iosua 3.14-17, israeliții au trecut Iordanul și au intrat în țara Canaanului. În momentul în care picioarele preoților care purtau „chivotul lui Dumnezeu” (un exemplu al lui Hristos) „s-au aprofundat în marginea apei”, s-a produs o minune: apele Iordanului (ele vorbesc despre judecata care L-a măturat pe Hristos pe cruce), care veneau de sus, „s-au ridicat ca un baraj” și au fost reținute la „Adam”, o cetate situată la aproximativ 32 de kilometri spre nord pe râu. Aceasta arată eficiența lucrării lui Hristos: ea poate rezolva problema păcatelor oricui are credință - până înapoi la Adam, primul păcătos.²⁵

De ce ar trebui Dumnezeu să aibă nevoie de altceva pentru ispășirea propriu-zisă, decât de lucrarea lui Hristos, ca să treacă peste păcatele credincioșilor Vechiului Testament, până în momentul în care Hristos va aduce jertfa pentru păcat și vină? Trecerea peste păcate a fost făcută din pură dragoste și îndurare. Dar pentru ca Avraam, Moise și Iacov etc. să ajungă în cer, Hristos a trebuit să moară. Și ei, credincioșii Vechiului Testament care au trăit înainte ca Mesia să vină pe pământ, au putut fi salvați doar datorită lucrării Sale.

Nu cunosc nici un pasaj din Scriptură care să spună că „trecere peste păcatele dinainte” ar putea avea loc doar pe baza jertfei Domnului. Ce altceva ar putea însemna aceasta? Poate Dumnezeu să arate dragoste și îndurare doar după ce Hristos a devenit jertfa de ispășire? Sau Dumnezeu este dragoste în Sine și este, de asemenea, dragoste independent de lucrarea lui Hristos? Ar putea Dumnezeu să iubească doar pentru că Hristos va aduce într-o zi jertfa? Sau ar putea Dumnezeu să iubească pe vrăjmașii Săi pentru că El este dragoste? Dumnezeu nu este dragoste pentru că și dacă ..., ci Dumnezeu ESTE dragoste. Chiar dacă se vrea ca în hainele din piele ale lui Adam și Eva să se vadă o referire la o jertfă, trebuie totuși și aici să se țină seama de faptul că Dumnezeu a făcut această îmbrăcăminte *după* ce a promis cea mai mare binecuvântare: și anume, că urmașul femeii îl va învinge pe satan.

În cele din urmă, doctrina conform căreia Dumnezeu a putut odinioară „să treacă peste păcate” doar datorită jertfei de ispășire îndepărtează ceva din natura lui Dumnezeu

²⁴ »Și Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca dreptate« (Romani 4.3; compară și cu Geneza 15.6).

²⁵ Tradus din: Anstey, *The Epistle of Paul to the Romans*, pag. 84-85.

Partea a 3-a: Alte aspecte ale împăcării

sau o întunecă considerabil. În opinia mea, Romani 3.25,26²⁶ este destul de aproape de a dovedi contrariul. Căci se spune acolo (în termeni simpli): Dumnezeu L-a desemnat pe Hristos să fie jertfa de ispășire, pentru că mai înainte El a „trecut peste” păcate. - Din cauza dragostei Sale, Dumnezeu a fost îngăduitor pentru o vreme, adică a permis ca păcatele să „treacă”. Prin pedepsirea lui Hristos pe cruce, El arată că este drept, cu toate că El este îngăduitor.

Jertfele din marea Zi a ispășirii erau pentru *păcatele care fuseseră deja comise*. Aceasta devine clar atunci când comparăm formularea din Leviticul 16.21 („nedreptățile lor, în toate păcatele lor”) cu formularea identică din versetul 16: aceste păcate puteau fi numite pe nume. Așadar, această jertfă nu a făcut ispășire pentru păcatele viitoare sau a adus împăcarea.

Dacă toți oamenii ar fi împăcați în sensul unei acțiuni amânate conform cu Coloseni 1.20, atunci ar apărea două întrebări. De ce spune Pavel imediat după aceea în versetul 21: „acum dar v-a împăcat”? Și de ce îi exclude de la împăcare pe acei oameni care „s-au abătut de la speranța Evangheliei” (Coloseni 1.23)? El spune foarte clar și precis că doar un grup foarte specific de oameni sunt răscumpărați și că ceilalți nu sunt. La urma urmei, cu greu pot fi împăcați conform cu versetul 20, și două versete mai târziu nicidecum nu mai pot fi împăcați.

Sursa: „Versöhnung statt Allversöhnung!” pag. 255-281, Edition Nehemia, ediția 2020.

²⁶ »... pe care [Isus Hristos] Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire, prin credința în sângele Lui, pentru arătarea dreptății Sale, datorită trecerii peste păcatele făcute mai înainte, în îngăduința lui Dumnezeu, spre arătarea dreptății Sale în timpul de acum, astfel încât El să fie drept și să-l îndreptățească pe acela care este din credința în Isus« (Romani 3.25,26).